

KINGDOM OF THE CURSED

átkozottak királysága

A Kingdom of the Wicked –
Gonoszok királysága folytatása

fine selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KERRI MANISCALCO

KERRI MANISCALCO

The title is framed by intricate, symmetrical decorative flourishes. On the left and right sides, there are solid black lines forming elegant, swirling patterns. In the center, a dashed line forms a similar but more delicate, web-like structure that connects the solid lines, creating a sense of depth and movement around the text.

KINGDOM
OF THE
CURSED

átkozottak királysága

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Neked, kedves olvasó. Mindenkör.

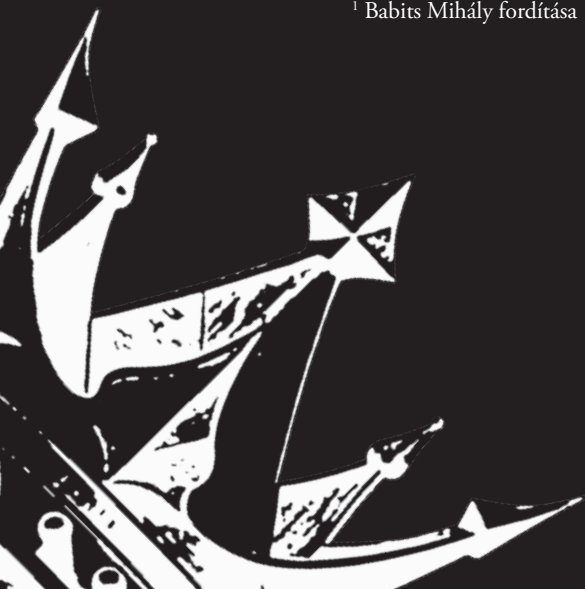

„Jöttem,
hogy majd
a vizen átkísérlek
tűzbe, fagyba,
örök sötétbe
mélyen.”¹

– Dante Alighieri:

Pokol

¹ Babits Mihály fordítása

Egy szokatlantul hűvös nyári estén, üvöltő vihar közepette ikrek születtek. Ez azonban nem egy elvarázsolt tündérmese kezdete volt. A kik figyelték, vártak, felismerték, hogy milyen előjel volt. Az egyikük elveszti halandó életét, a másikuk eladja a lelkét. A boszorkánykör vénei vitatkoztak a hogyanokon és a miértéken, de egy dologban mindannyian egyetértettek: az ikrek érkezése sötét napok kezdetét jelezte. Most, hogy az egyikük dűshbe burkoltta magát, és az ördög trónjára vetette tekintetét, a másikuk pedig szívtelenül feküdt, halállal körülvéve, mások egy új jöslatról sutítottak – egy olyan jöslatról, amely boszorkányokat és démonokat egyaránt elátkezt.

– Feljegyzés a titkos di Carlo-grimoárból

VALAMIKOR AZELŐTT

Egyszer volt, hol nem volt, egy átkozott hajnalon egy király vonult végig a kastélyán. Léptei dübörögtek a folyosókon, és még az árnyak is szétszaladtak előle, nehogy észrevegye őket. A királynak rossz volt a kedve, és csak egyre komorabb lett, minél közelebb ért *hozzá*.

Már jóval azelőtt megérezte a nő bosszúvágát, hogy belépett volna a kastély ezen szárnyába. Dühös csöcselékként kavargott a trónterme bejárata előtt, de a király nem különösebben törődött vele. A boszorkány átokcsapás volt a birodalmon.

Egy átokcsapás, amit azonnal elpusztítana.

Ezüstös végű, fehér lángszárnyak törtek elő a lapockái közül, ahogy belökte a kétszárnyú ajtót. Az nekicsapódott a falnak, és a fa majdnem kettéhasadt, de a betolakodó még csak fel sem pillantott onnan, ahol hanyagul terpeszkedett a trónon. Az *ő* trónján.

A nő felé sem fordult, csak simogatni kezdte a lábát, ahogy egy figyelmes szerető tenné egy lelkes partnerrel. A ruha szoknyarésze fel volt vágva az oldalán, a bokájától a csípőjéig felfedve sima bőrét. Lustán körözve simított végig a vádliján, és a háta ívbé feszült, ahogy az ujjai feljebb vándoroltak. A legkisebb mértékben sem zavartatta magát a férfi jelenlététől, kezei egyre feljebb siklottak a combja külső részén.

– Kifelé!

A boszorkány pillantása rárebbent.

– Semmi haszna nem volt a veled való beszédnek. Ahogy a logika és az érzévek sem működtek. De most van egy meglehetősen csábító új ajánlatom számodra. – Ruhája vékony anyagán keresztül végigsimított mellének csúcsain, tekintete egyre bujábbá vált, ahogy merészen bámulta őt. – Vedd le a nadrágod!

A férfi keresztbe fonta a karját, az arckifejezése vészjósló volt. Még a teremtője sem tudta őt az akarata alá kényszeríteni. És a nő távol állt a teremtőjétől.

– Kifelé! – ismételte meg. – Takarodj, mielőtt én magam *raklak ki*.

– *Próbáld meg*. – Egyetlen emberfelettien kecses mozdulattal álló helyzetbe lendítette magát, hosszú, ezüst ruhája úgy csillogott, mint egy kard, amely a mennyekbe váj. Mindenfajta csábítás már a múlté volt. – Éri hozzám, és elpusztítok mindent, ami kedves neked! Felség.

A nő hangja gúnyossá vált, mintha nem lenne méltó a rangra vagy a tiszteletre.

A férfi ekkor elnevette magát, és a hang éppoly fenyegető volt, mint a tör, ami már a nő kecses torkának szegeződött. Nem a boszorkány volt az egyetlen, aki halhatatlan gyorsasággal volt megáldva.

– Attól tartok, tévedsz – mondta szinte morogva. – Nincs semmi, ami nekem kedves lenne. Azt akarom, hogy még sötétedés előtt hagyd el a birodalmat! Ha addig nem tűnsz el, szabadon eresztem a pokolkutyáimat. Miután végezték, ha megmarad még belőled valami, azt a Tűz tavába hajítatom.

Félelemre számított a nőtől. Ehelyett az előrelendült, és egyetlen brutális mozdulattal elvágta a torkát a pengével. Vér patakzott le a csillogó ruhájára, szétfröccsent a sima márványpadlón, bemocskolta a férfi mandzsettáját. A király megfeszített állkapoccsal törölte le a törte.

A nő nem zavartatta magát új, pokoli nyakláncától, egyszerűen elépett tőle, és a mosolya gonoszabb volt, mint a legmegátalkodottabb fivéréié. A seb magától beforrt.

– Biztos vagy ebben? Nincs *semmi*, amire vágysz? – Amikor a férfi nem felelt, a bosszúsága fellángolt. – Talán a pletykák mégiscsak igazak. Nem dobog szív abban a páncélozott mellkasodban. – Tett egy kört körülötte, a szoknyája vércsíkot festett az egykor makulátlan padlóra. – Talán fel kellene vágnunk, hogy megnézzük!

A szokatlan, ezüstösfehér lángszárnyakat kezdte méricskélni a férfi hátán, és a mosolya egyszerre vad lett. A szárnya volt a király kedvenc fegyvere, és örömmel fogadta az ádáz, fehéren izzó forróságot, amittől az ellenségei rémülten hátráltak vagy térdre estek, és véres könnyeket hullattak.

A boszorkány ujjainak egy gyors csettintésével hamuszínűvé váltak, majd eltűntek.

A férfit pánik fogta el, amikor megpróbálta megidézni őket – sikertelenül.

– Íme, egy trükk, ami olyan aljas, mint maga az ördög!

A hangja egyszerre volt fiatal lányé és öregasszonyé, ahogy életre szólította a varázslatát. A férfi szitkozódott. Hát persze! Ezért ontotta saját véré; áldozat volt egyik könnyörtelen istennőjének.

– Ettől a naptól kezdve átok sújtja ezt a birodalmat. Elfelejtessz mindent, csakis a gyűlöleted marad. Szeretet, kedvesség és minden jószág megszűnik az életedben. Egy nap ez majd megváltozik. Amikor rátalálsz az igaz boldogságra, megesküszöm, hogy amit megszerettél, azt is elveszem tőled!

A király alig hallott meg egy szót is abból, amit a sötét hajú boszorkány mondott, miközben hiába erőlködött, hogy megidézze a szárnyait. Bármit is tett velük, szeretett fegyvere immáron semmivé lett.

Vörös köd szállt elméjére a vérszomjtól, de pusztá akaraterővel megfékezte az indulatait. A boszorkány holtan immáron nem lenne hasznára, különösen, ha valaha is vissza szeretné szerezni, amit elloptak tőle.

A nő csettintett egyet a nyelvével, mintha csalódott volna, hogy a férfi nem eresztette szabadjára a benne lakozó szörnyeteget, hogy viszszaágjon, és elfordult, hogy távozzon. A király nem is próbálta megállítani. Amikor megszólalt, a hangja olyan sötét és halk volt, mint az éjszaka.

– Tévedsz.

A nő megtorpant, és hátrapillantott kecses válla felett.

– Valóban?

– Az ördög talán aljas, de nem él trükkökkel. – A mosolya maga volt a megtestesült kísértés. – Ő alkut köt.

A boszorkány első ízben tűnt bizonytalannak. Azt hitte magáról, hogy ő a legravaszabb, a leghalálosabb. Elfeledkezett róla, kinek a tróntermében áll, és hogy az hogyan kapaszkodott fel arra az átkozott, nyomorúságos trónusra. A férfi hatalmas örömét lenné abban, ha emlékeztethetné rá.

Ez a Gonoszok királysága volt, és ő uralkodott mindük felett.

– Szeretnél kötni egy alkut?

EGY

A pokol nem olyan volt, mint amire számítottam.

Nem törődve az áruló harag hercegével mellettem, halk, reszkető lélegzetet vettem, míg körülöttünk füst szállingózott a démonmágiától, amivel idehozott minket. A Hét körbe.

Az alatt a rövid idő alatt, amíg a palermói barlangból ide jutottunk, rémképeket idéztem fel magamban az úti célunkról, egyik szörnyűbb volt, mint a másik. Mindegyikben tűz és kénkő záporzását képzeltem el. Olyan forrón izzó lángokat, amik megperzselik a lelkemet, vagy leolvasztják a húst a csontjaimról. Ehelyett hirtelen a borzongást kellett leküzdenem.

A gomolygó füstön és ködön keresztül csak valamiféle furcsa, átlátszatlan drágakőből faragott falakat láttam, amelyek magasabbra emelkedtek, mint amennyire a szemem ellátott. Néhol mélykék, néhol fekete volt a kő, mintha a tenger legsötétebb része lehetetlen magasságba duzzadt és megfagyott volna.

Hideg futott végig a hátamon. Ellenálltam a kísértésnek, hogy a tenyerembe leheljek, vagy hogy Haraghoz forduljak enyhülést keresve. Ő nem volt a barátom, és határozottan nem volt a védelmezőm. Pontosan az volt, amit a fivére, Irigység állított: a hét démonherceg közül a legrosszabb.

Egy szörnyeteg a fenevadak között.

Soha nem engedhettem meg magamnak, hogy elfelejtsem, mi is ő. A Gonoszok egyike. A halhatatlan lényeké, akik lelkeket lopnak az ördögnek, egy az önző, éjszakai teremtmények közül, akiktől a nagyanyám egész életünkben óva intett engem és az ikertestvéremet, hogy rejtőzzünk előlük. Én pedig saját akaratomból megígértem, hogy feleségül megyek a királyukhoz, a kevélység hercegéhez, hogy véget vessék egy átoknak. Vagy legalábbis ezt hitettem el velük.

A fémmíder, amit a jövődöbelimtől kaptam az este folyamán, elviselhetetlenül lehűlt a fagyos levegőben. Sötét, csillogó szoknyám rétegei túl lengék voltak ahhoz, hogy valódi védelmet vagy meleget nyújtsonak, a topánom pedig alig volt több néhány fekete selyemfoslánynál vékony bőrtalppal.

Jég csordogált az ereimben. Nem tudtam nem arra gondolni, hogy ez is csak egy újabb gonosz cselszövés, amit az ellenségem ötölt ki azért, hogy felzaklasson.

A leheletem szellemként lebegett az arcom előtt. Kísérteties volt, éteri. Nyugtalanító. Szentséges istennő az égben! Én tényleg a *pokolban* voltam. Ha a démonhercegek nem kaparintanak hamarabb a kezük közé, Maria *nonna* biztosan maga fog megölni. Különösképpen akkor, ha a nagyanyám rájön, eladtam a lelkemet Kevélységnek. Vér és csont! Az ördögnek.

Felvillant lelki szemeim előtt a pergamentekercs képe, amely a Kevélység házához kötött. Nem tudtam elhinni, hogy vérrel írtam alá a szerződést. Annak ellenére, hogy korábban magabiztos voltam a tervemben, hogy beszivárgok a démonok világába, és megbosszulom a testvérem meggyilkolását, ahogy itt álltam, teljesen felkészületlennek éreztem magamat.

Bárhol is volt pontosan az „itt”. Nem úgy tűnt, mintha a hét nemesi démonház egyikébe érkeztünk volna meg. Nem tudom, miért gondoltam, hogy Harag megkönnyíti majd számomra ezt az utat.

– A jegyesem érkezésére várunk?

Csend.

Zavartan mocoogtam.

A füst még mindig túl közel szállingózott, így nem volt tiszta rálátásom a környezetemre, és mivel démoni kísérőm nem volt hajlandó

megszólalni, az elmém a legkülönfélébb félelmeimmel kezdett inge-
relni. Az sem lepett volna meg, ha Kevélység ott áll valamerre előt-
tünk, arra várva, hogy testileg is magának követelje menyasszonyát.

Erősen füleltem, igyekeztem a füstön keresztül meghallani valaki
közeledésének a hangját. Vagy bármi másét. De semmi sem hallatszott
a szívem örült kalapálásán kívül.

Nem visszhangzottak az örökké kínozottak és átkozottak sikolyai.
Teljes, idegörlő csend vett körül minket. Súlyos volt, mintha ideleln
minden reményt feladtak volna egy évezreddel ezelőtt, és csak a két-
ségbeesés nyomasztó némasága maradt hátra. Olyan könnyű lenne fel-
adni, lefeküdni a földre, és beengedni a sötétséget. Ez a birodalom az
igaz tél volt a maga kemény, könyörtelen pompájában.

És még be sem léptünk a kapun...

Pánik lett úrrá rajtam. Vissza akartam térni a városomba – a tenger
csókolta levegőjéhez és nyárias lakóihoz –, annyira, hogy a szívem is
belesajdult. De már meghoztam a döntésemet, és végig fogom csinál-
ni, bármi történjék is. Vittoria valódi gyilkosa még mindig szabadon
járt. És én ezerszer is átsétálnék a pokol kapuján, hogy megtaláljam.
A tartózkodási helyem megváltozott, de a végső célom nem.

Vettem egy mély levegőt, amitől elcsitulak az érzelmeim.

A füst végre eloszlott, és először nyílt szabad kilátásom az alvilágra.

Egyedül voltunk egy barlangban, ami hasonló volt ahhoz, amit el-
hagytunk Palermóban magasan a tenger felett, és ahol majdnem két
hónappal korábban felállítottam a csontkörömet, és először idéztem
meg Haragot. Közben viszont annyira más volt, hogy a gyomrom fel-
kavarodott az idegen táj látványától.

Valahonnan fölülünk néhány ezüstös holdfény sugar szivárgott be.
Csak haloványan, de elég világítást nyújtott ahhoz, hogy lássuk a fagy-
tól csillogó, kietlen, sziklakkal tarkított földet.

Több méterre tőlünk egy kapu tornyosult magasan és fenyegetőn,
hasonlatosan a mellettem álló néma herceghez. Az obszidiánból fa-
ragott oszlopok – amik embereket ábrázoltak, akiket brutális módon
kínóztak és gyilkoltak meg – két, teljes egészében koponyákból ál-
ló ajtószárnyat kereteztek. Emberi. Állati. Démoni. Néhányon szarv,
másokon agyar. Mind rettenetes. A pillantásom oda esett, amiről

feltételeztem, hogy a kilincs: egy szarvas koponya hatalmas, fagyba burkolt agancsokkal.

Harag, a háború nagy hatalmú démona és lelke árulója megmozdult. A bosszúság egy apró szikrája lobbant bennem, és vettem felé egy pillantást. Átható tekintetét már rám szegezte. Az arckifejezése éppoly metszően rideg volt. Legszívesebben kivájtam volna a szívét, és rátapostam volna, csak hogy valamiféle érzelmre utaló jelet lássak rajta. Bármi jobb lett volna, mint az a fagyos közöny, amit most olyan rezzenetlenül viselt az arcán.

Azonnal ellenem fordult, amint ez felelt meg az igényeinek. Önző teremtmény. Pont, ahogy *nonna* figyelmeztetett rá. És én bolond voltam, hogy másképp hittem. Hosszú pillanatig bámultunk egymásra.

Itt, az alvilág árnyékában sötétarany szeme úgy csillogott, mint a rubintos korona a fején. A pulzusom annál gyorsabban dobolt, minél tovább csatározott egymással a tekintetünk. A karja szorosabbra fonódott körülöttem, és csak ekkor vettem észre, hogy olyan erősen szorítom a kezét, hogy elfehéredtek az ujjaim. Elengedtem, és elléptem tőle.

Hogy bosszús volt-e, vagy mulattatta a dolog, esetleg düh töltötte el, nem tudhattam. Az arckifejezése továbbra sem változott; ugyanolyan távolságtartó volt, mint amikor néhány perccel korábban felajánlotta a szerződést Kevélységgel. Ha azt akarta, hogy a dolgok ezentúl így álljanak köztünk, hát legyen. Nekem nem volt rá szükségem, és nem is akartam őt. Sőt, mondanám, hogy tőlem akár mehet egyenesen a pokolba is, de ezt mindketten megtettük.

Figyelt, míg én megbaboláztam a gondolataimat. Olyan fagyos nyugalmat kényszerítettem magamra, amit távolról sem éreztem. Tudtam, milyen jól érzékeli az érzelmeket, így valószínűleg hiába színleltem. Végignézttem rajta.

A legnagyobb igyekezettel próbáltam imitálni a démonherceget, és a legfennhéjázóbb hangszínen szólaltam meg.

– Feltételezem, ez a pokol hírhedt kapuja.

Sötét szemöldökét felvonta, mintha azt kérdezné, ez volt-e a legjobb, amire futotta.

Düh váltotta fel a lappangó félelmet. Harag legalább még mindig jó volt valamire.

– Az ördög tán túl öntelt ahhoz, hogy itt találkozzék leendő királynéjával? Vagy tart egy nyirkos barlangtól?

A mosoly, amit Harag válaszul villantott, csupa él és gonosz öröm volt.

– Ez nem egy barlang. Ez az üresség a Hét körön kívül.

Kezét a derekamra téve megindított előre. Annyira megdöbbenett a kellemes érintés, a gesztus gyengéd intimitása, hogy nem léptem el tőle. Kavicsok mozzantak a lábunk alatt, de nem adtak hangot. A nesz és zaj teljes hiánya – a saját hangunkét leszámítva – annyira sokkolt, hogy majdnem elvesztettem az egyensúlyomat. Harag megtartott, aztán elengedett.

– Ez az a hely, ahová a csillagok félnek belépni – suttopta a fülem mellett, meleg lehelete éles kontrasztot alkotott a fagyos levegővel. Megborzongtam. – De az ördög soha nem fél. Ő elcsábítja a sötétséget. Ahogyan a félelmet is.

Csupasz ujjakkal végigsimított a gerincemen, amitől még inkább libabőrös lettem. A lélegzetem elakadt. Megpördültem, és ellöktem a kezét.

– Vigyél el Kevélységhez! Belefáradtam a társaságodba.

Megremegett alattunk a föld.

– Nem a büszkeséged jelent meg abban a csontkörben azon az éjszakán, amikor vért ontottál és megidéztél engem. Hanem a haragod. A dühöd.

– Ez talán igaz, felség, de a pergamentekercsen, amit aláírtam, az állt, hogy a „Kevélység háza”, nem igaz?

Közelebb léptem hozzá, a szívem összevissza kalapált, ahogy benyomultam a személyes terébe. Testének melege úgy sugárzott körülöttem, mint a napfény, hevülten és csábítón. Az otthonomra emlékeztetett. Az újdonsült fájdalom a mellkasomban hevesen, felemésztően kínozott. Megéleztem a nyelvem, mint egy pengét, és egyenesen megcéloztam jeges szívét, remélve, hogy áttörhetem a falat, amit oly hozzáértően emelt közénk. Akár helyes volt, akár nem, annyira nagy fájdalmat akartam okozni neki, amennyire a megtévesztése lesújtott engem.

– Ezért hát az ördögöt választottam, nem téged. Ez milyen érzés? Tudni, hogy inkább egy szörnyeteggel bújok ágyba az örökkévalóságig, mint hogy újra kitegyem magam a *te* társaságodnak, Harag herceg.

Tekintete az ajkamra siklott, és elidőzött ott. A szeme csábítón felsillant, amikor viszonztam a szívességet. Lehet, hogy nem ismerte be, de meg akart csókolni. A szám gonosz vigyorra görbült; végre elvesztette azt a hideg közömbösséget. Kár, hogy most már tiltott voltam számára.

Egy pillanattal tovább bámult, aztán halálos halkan megszólalt:

– Az ördögöt választod?

– Igen.

Most már elég közel álltunk egymáshoz ahhoz, hogy egy levegőt lélegezzük. Nem voltam hajlandó meghátrálni. És ő sem tette.

– Ha ez a kívánságod, jelentsd ki ennek a birodalomnak! Ami azt illeti – rántotta elő a törét a zakója belsejéből –, ha annyira biztos vagy az ördögben, tegyél véresküti. Ha valóban a kevélység a választott bűnöd, gondolom, nem mondasz nemet.

Kihívás égett a tekintetében, ahogy átadta nekem a pengét, markolattal felém. Megragadtam a háza törét, és az ujjbegyemhez nyomtam az éles fémet. Harag keresztbe fonta a karját, és kifejezéstelen tekintettel bámult rám. Nem hitte, hogy megteszem. Talán *tényleg* az átkozott büszkeségem volt az oka, de azért egy kicsit úgy éreztem, hogy az indulataim is fellángoltak, amikor megszártam az ujjamat, és visszaadtam a kígyós pengét. Már aláírtam Kevélység szerződését; nem volt okom többé habozni. Ami megtörtént, az megtörtént.

– Én, Emilia Maria di Carlo, szabad akaratomból az ördögöt választom!

Egyetlen vércsepp hullott a földre, megpecsételve az esküt. Figyelmetem aztán Haragra fordítottam. Valami fellobbant a tekintete mélyén, de elfordult, mielőtt megfejtettem volna, mi az. Betuszkolta a tört a zakójába, és elindult a kapu felé, magamra hagyva a semmi szélén.

Megfordult a fejemben, hogy elfutok, de nem volt hová mennem.

Még egyszer körbepillantottam, majd a démon után siettem, és felzárkóztam mellé. Átöleltem magam, kétségbeesetten próbáltam megfékezni az egyre hevesebben rám törő borzongást, amitől csak még inkább remegtem. Harag magával vitte a melegséget, és most a fémíder felső része jégként mart a bőrömbe. Ha még sokáig maradunk

a szabadban, halálra fagyok. Emlékeket idéztem fel magamban melegségről, békéről.

Csak egyszer éreztem ilyen hideget – Észak-Olaszországban –, de akkor még fiatal voltam, és nagyon izgatott a havazás miatt. Azt hittem, romantikus; most már láttam az igazságot: gyönyörűen veszélyes volt.

Akárcsak jelenlegi útitársam.

A fogam úgy vacogott, mintha apró kalapácsok csattognának, ez volt az egyetlen hang az ürességben.

– Hogyan halljuk egymást?

– Mert én úgy akarom.

Arrogáns szörnyeteg! Reszketegen fújtam egyet. Bosszúnak akartam tünni, de attól tartottam, ez csupán azt árulta el, mennyire fádom. Egy súlyos bársonyköpeny jelent meg a semmiből, és a vállamra terült. Nem tudtam, honnan varázsolta elő Harag, és nem is érdekelt.

Szorosabbra húztam magam körül, hálás voltam a melegéért. Kinyitottam a szám, hogy megköszönjem a démonnak, de gondolatban gyorsan megráztam magam, és nem szóltam semmit. Harag nem kedvességből, de még csak nem is lovagiasságból cselekedett. Úgy képzeltem, nagyrészt azért tette, hogy gondoskodjon arról, meg ne haljak ilyen közel a küldetése teljesítéséhez.

Ha jól emlékeztem, az, hogy átadja a lelkemet Kevélységnek, biztosította számára a szabadságot az alvilágtól. Amiről egyszer azt mondta, hogy mindennél fontosabb neki.

Milyen elképesztően csodálatos a számára! Az ő itt-tartózkodása éppen akkor ér véget, amikor az enyém elkezdődik. És csak annyit kellett tennie, hogy elárul engem, hogy megszerezze szíve leghőbb vágyát.

Ezt talán elég jól megértettem én is.

Harag egyenesen a kapu felé haladt, és nem nézett újra rám. Egyik kezét a hozzánk legközelebbi oszlophoz nyomta, és elstutogott egy szót valami idegen nyelven, túl halkán ahhoz, hogy halljam. Aranyfény lüktetett fel a tenyeréből, és a fekete drágakőbe áramlott.

Egy pillanattal később a kapu szárnyai lassan, csikorogva kinyíltak. Nem láttam, mi állt mögötte, és az agyam nyomban különböző szörnyűségeket talált ki. A démonherceg nem ajánlott fel semmiféle

hivatalos meghívást; az általa megnyitott rés felé sétált, anélkül, hogy hátranézett volna, követem-e.

Vettem egy mély levegőt, és megacéloztam az idegeimet. Nem számított, mi vár ránk, megteszem, amit kell, hogy elérjem a céljaimat. Mélyen belebújtam a köpenyembe, és megindultam.

Harag megállt az alvilág küszöbén, és végre szíveskedett ismét rám nézni. Az arckifejezése durvább volt, mint a hangja, ami megtorpanásra készítetett.

– Légy óvatos.

– Épp a pokolba készülünk belépni – mondtam gúnyosan. – Az óvatosságról papolással talán egy kicsit elkéstél.

Nem találta viccesnek.

– A Hét körben három szabályt kell betartani. Először is, soha ne fedd fel a valódi félelmeidet.

Nem terveztem.

– Miért?

– Ez a világ önmagát is kifordítja, csak hogy megkínózzon. – Szólasra nyitottam a szám, de ő feltartotta a kezét. – Másodszor, uralkodj a vágyaidon, különben olyan illúziókkal fognak ingerelni téged, amik a valósággal könnyen összetéveszthetők. Kaptál egy kis ízelítőt abból, hogy ez milyen, amikor Bujasággal találkoztl. Itt minden vágyad tízszerezésre fog erősödni, különösen, amikor belépünk a Bűn-folyosóba.

– Bűn-folyosó. – Nem kérdésnek szántam, de Harag mégis válaszolt.

– A démonbirodalom új alattvalóit próbának vetik alá, hogy kiderüljön, melyik nemesi házzal áll leginkább összhangban a domináns bűnük. Az érzelmek bizonyos... ösztökélését... fogod megtapasztalni, miközben áthaladsz rajta.

– A lelkemet a Kevélység házának adtam el. Miért kell megtudnom, hová illenek leginkább?

– Maradj életben elég sokáig ahhoz, hogy a válaszra magad jöhess rá.

Lenyeltem a bennem növekvő baljós érzést. *Nonna* mindig figyelmeztetett, hogy a rossz hírek hármásával érkeznek, ami azt jelentette, hogy a legrosszabb még hátravolt.

– És a harmadik szabály...

Pillantása az ujjamra siklott, amelyet megszúrtam.

– Légy óvatos, ha véralkut kötsz a pokol egy hercegével. És soha, semmiképpen ne köss olyan alkut, aminek az ördöghöz van köze. Ami az övé, az az övé. Csak egy bolond vívna meg vagy szegülne szembe vele.

A fogamat csikorgattam. A megtévesztés igazi játszmaí egyértelműen megkezdődtek. A figyelmeztetése homályosan emlékeztetett a családi grimoárunk egyik feljegyzésére, és azon tűnődtem, vajon hogyan jutottunk ennek a tudásnak a birtokába. Egyelőre eltettem ezeket a gondolatokat későbbre, és inkább a növekvő mérgemre koncentráltam.

Kétségtelenül most is szította az érzelmeimet névadó erejével. Ami csak még jobban feldühített.

– Az nem volt elég, hogy a lelkemet eladtam. Így trükközéshez folyamodtál. Legalább következetes vagy.

– Egyszer majd szívességnek fogod tekinteni.

Nem valószínű. Ökölbe szorítottam sebes kezemet. Harag tekintete ismét találkozott az enyémmel, és érzéki szája sarkában mosoly bujkált. Kétségtelenül megérezte növekvő indulatomat.

Egy nap, nem is olyan soká, megfizet ezért.

Káprázatos mosolyt villantottam rá, és eljátszottam a gondolattal, hogy milyen jó érzés lesz, amikor végre elpusztítom. Az arca megvonnaglott, és meghajtotta a fejét – mintha minden gondolatomat és érzésemet olvasta volna, és némán megfogadta, hogy ugyanígy tesz. Ebben a gyűlöletben egyikek voltunk.

Állva metsző tekintetét, visszabiccintettem, hálásan az árulásáért. Ez volt az utolsó alkalom, hogy bedőltem a hazugságainak. De egy kis szerencsével ez lesz a kezdete annak, hogy ő és gonosz fivérei bedőljenek az enyémekeknek. Jól kell játszanom a szerepemet, különben holtan végzem, mint a többi boszorkány ara.

Elsétáltam mellette, és úgy léptem át a pokol kapuján, mintha csak az enyém lett volna.

– Vigyél az új otthonomba! Készen állok, hogy üdvözöljem a drága férjemet.

KETTŐ

A barlang sötétjéből egy csillogó hegyi tundrára léptünk ki.

Hirtelen szürni kezdett a szemem, és addig pislogtam, amíg elmúlt az érzés. Körbetekintve beittam e kegyetlen, könyörtelen világ látványát. Jóságos istennő! Ennél távolabb már nem is lehettem volna az otthonomtól.

Sehol a tenger, a meleg, a ragyogóan szikrázó nap. Egy meredek, hóval borított ösvény mélyedésében álltunk, ami annyira keskeny volt, hogy éppen csak elfértünk egymás mellett.

Csípős szél süvített végig a sziklás hágón, és a köpenyemet szaggatta. Mögöttünk a kapu egy csattanással bezárult, hangos visszhangot verve a hóföldre hegyek közt. A váratlan zajra megfeszültem. Ez volt az első hang, amit az ürességből kiérve meghallottam, és ha akart volna, sem lehetett volna ennél vészjóslóbb.

Megpördültem, a szívem hevesen kalapált, és néztem, ahogy a démonmágia előtör a föld gyomrából, és felkúszik a kapun. Ugyanazok az ibolyalila tüskés indák, amik Vittoria naplóját is lezárták, szemgödörökön és állkapocscsontokon siklottak keresztül, és addig tekeredtek, amíg a törtfehér koponyák már jeges, földöntúli árnyalattal izzottak.

A hideg levegőtől alig tudtam lélegezni. Csapdába estem az alvilágban, a *malvagiókkal* körülvéve, teljesen egyedül. Félelemből és kétségbeesésből cselekedtem – ez két alapvető összetevője a biztos

katasztrófának. Felvillant előttem az ikertestvérem meggyalázott testének emléke, és beletaposta ezt az érzést a fagyott talajba.

– Azt mondtad, hogy a kapu megrepedt. – A hangom lenyűgöző módon élesen csendült. – Hogy démonok szökдösnek át rajta, készen arra, hogy háborút indítsanak a Föld ellen.

– Hádész szarva visszatért.

– Hát persze.

Az ördög szarvára azért volt szükség, hogy bezárja a kaput. Mint kiderült, bármelyik démonherceg képes használni, de akkor még nem tudtam, hogy jobban ki kellene faggatnom erről Haragot. Ez is egy újabb módja volt annak, amivel megkerülte a megidézéséhez kötődő szabályt, miszerint „képtelen hazudni nekem”.

Ha ez a rész egyáltalán igaz volt.

Kiengedtem a benntartott levegőt, visszafordultam, és a tájat bámultam. Jobbra tőlünk éles szakadékot vájtak a fagyos terepbe. A távolban, a ködtakaró vagy egy messzi vihar miatt alig láthatóan, egy kastély tornyai ágaskodtak, és mint vádló, fonák ujjak mutattak a mennyek felé.

– Az... – Nagyot nyeltem. – Ott lakik Kevélység?

– Hirtelen nem akaródzik találkozni veled? – Önleégült kifejezés suhant át Harag vonásain, mielőtt közönyös maszkká formálta az arcát. – Az első kör Bujaság felségterülete. Gondolj a körök elhelyezkedésére úgy, mint Róma hét dombjára. Minden herceg a saját régióját vagy ormát irányítja. Kevélység köre innen nem látható. Beljebb helyezkedik el, a házam közelében.

Nem volt túl megnyugtató, hogy ilyen közel voltunk Bujaság erődítményéhez. Nem felejtettem el, milyen érzés volt démoni befolyása alatt állni. Hogy mennyire vágytam Haragra, hogy túl sok almás-mézes bort ittam, és hogy semmivel sem törődve, önfeledten táncoltam, miközben egy gyilkos boszorkákra vadászott.

Azt sem felejttem el soha, milyen nehéz volt visszatalálnom önmagamhoz, miután Bujaság kegyetlenül elrántotta tőlem az erejét, és csupán üres porhüvely maradtam nélküle. Ha Harag nem avatkozik közbe, talán még mindig abban a sötét, benuult állapotban lennék.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szinte éreztem, ahogy a kétségbeesés éles karmával végigkarcolja a torkomat, könyörögve, csábítva... Úgy tettem, mintha a növekvő félelem piszok lenne a cipőm alatt, és eltapostam.

Harag figyelmesen nézett, tekintete élénk érdeklődésről tanúskodott. Talán arra várt, hogy térdre rogyok és könyörögni kezdek, hogy csak vigyen haza. A pokol leghidegebb sarkában való ácsorgásnál sokkal több kellene ahhoz, hogy valaha is térdre ereszkedjek előtte.

– Azt hittem, melegebb lesz – vallottam be, ami úgy tűnt, mulattatja a démont. – Tűz és kénkö... ilyesmik.

– A halandóknak különös elrettentő meséik vannak az istenekről, szörnyekről és az állítólagos teremtetőjükről, de az igazság, mint láthatod, nagyon különbözik attól, amit hallottál.

Halk, kattogó hang vonta el a figyelmemet a további faggatózástól. Egy szédítően meredek emelkedőn, balra tőlünk csupasz ágú fák csoportja állt a sarkvidéki szélben ringatózva, ágaik gyengéden összeütődtek. Valamiért együtt ücsörgő öreg vénasszonyokra emlékeztettek, akik csontokat használtak kötőtűként. Amikor hunyorogtam, szinte megesküdtem volna, hogy ki tudom venni az alakjuk árnyékos körvonalatát. Pislogtam, és a kép eltűnt. Szinte azonnal halk morgás hangját hozta a szél. Haragra pillantottam, de úgy tűnt, ő nem vette észre a különös látomást, vagy hallott bármi említésre méltót. Nagyon hosszú, érzelmekkel teli nap volt mögöttem, és a képzeletem kezdett tréfát űzni velem. Leráztam magamról a nyugtalanító érzést.

– Ez itt a Bűn-folyosó – folytatta Harag, tudtán kívül félbeszakítva aggódásomat. – Ezen a szakaszon tilos a transvenio mágia, amikor először lépsz be a birodalomba, ezért gyalog kell végighaladnod rajta.

– Egyedül kell mennem?

Harag végignézett rajtam.

– Nem.

Lassan, halkán fújtam ki a levegőt. Hála az istennőnek az apró áldásokért!

– Miért van szükség arra, hogy az emberek áthaladjanak itt?

– Ez egy módja annak, hogy az újonnan érkezők szövetséget kössenek másokkal, akiknek ugyanaz a domináns bűnük.